

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ κ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ ΠΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΕ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Β'. ΔΙΩΣ ό Όρφανίδης έβριζε τον Σταυρίδη ως Βούλγαρο. Κι' ό Σταυρίδης του άπαντά στην έφημερίδα «Φώς» :

«Λέγεις ότι είμαι Βούλγαρας ! Μέγα θαύμα !!! Χειροκροτήσατε, κύριοι !!! Ναι, κ. καθηγητά. Και τί άποδεικνύεις με τούτο ; Ναι, δέν άρνούμαι την έθνικότητά μου. 'Αλλ' επί δεκαπέντε έτη διετέλεσα άείποτε ύπηρετών την 'Ελλάδα, ενώ ου νέος περιήχεσο τās ρύμας τών 'Αθηνών, σκάνδαλον τής κοινωνίας. Διέδοκα την έλληνικήν γλώσσαν εις μέρη όπου ήταν πάντη άγνωστος και έμύφρωσα δι' αυτής ύπέρ τούς χιλίους νέους. Ναι, είμαι Βούλγαρας, αλλ' έχω ελληνικότητα τα αισθήματα και την καρδιαν, παρα σε τόν ύβριστήν. 'Εγώ ουδέποτε ουδέν παρ' ουδένος έζητησάμην και άν έδρεφα δάφνην την έδρεφα ηρωικώς. Ποιός έρωτά άν είμαι Βούλγαρας, όταν συνομιλώ πάντοτε με τούς 'Ελληνας συγγραφείς και τούς γνωρίζω κάλλιόν σου. Λέγεις ότι ύπογράφουσι : «Σταυρίδης, Βούλγαρας φιλέλλην». Ναι, δέν τό άρνούμαι. Με άνόμασες όργανον προπαγάνδας. Εύχαριστώ. 'Αλλ' άν δέν τό άποδειξεις αυτό, πιστεύουν ότι θα καταρασθής την στιγμήν καθ' ήν τό έγραψες».

Ό Σταυρίδης ή Παρλίτσεφ, όπως εγράφετο ό θραευθείς τό 1860... «ποητής», διαμαρτυρήθηκε όταν ό Όρφανίδης, με τό εθνικώ του κατήχητο δν άποκάλεσε ως Βούλγαρο κατώτατο και προταγαμόστη. 'Αλλά πράγματι λοιπόν τόν συκοφαντούσε ό Όρφανίδης ή έγραφε την άλήθειαν ; 'Επέρασεν από τότε πλέον από τρία τέταρτα αιώνας. Ό Γ. Σταυρίδης ή Παρλίτσεφ, ή κατά τό πραγματικό του Βουλγαρικό όνομα Παρλίτσεφ, — έχει πεθάνει από τό 1893, επομένως δέν ύπάρχει κανένας πλέον λόγος για να χωριτούν τά πράγματα. Σήμερα λοιπόν οι Βούλγαροι παρουσάζουν τόν Παρλίτσεφ ως ένα από τούς ήρωες τής Βουλγαρικής άπελευθερώσεως. Γράφουν άρθρα, κάνουν μνημόσινα και τόν εμβαδίζουν ώς... κομματοζή που εργάστηκε εναντίον τών 'Ελλήνων. 'Η επίσημη μάλιστα έφημερίς «Βουλγαρία» εδημοσίευσε δύο μελέτες για τόν Παρλίτσεφ, μία τού Ν. Ντοντσέφ και την άλλη τού Ν. Τράζκοφ. Και στα δύο αυτά άρθρα τονίζονται ή ύπηρεσίες που πρόσφερε στην πατρίδα του ό Παρλίτσεφ. Πράγματι ό Παρλίτσεφ ήθελε για προταγάνδα στην 'Ελλάδα, όπου είχαν μαζευτεί τότε πολλοί Βούλγαροι από την Μακεδονία, εγγραφέντες στο Πανεπιστήμιο. Κι' άφου μορφώθηκε και προσταπεινήζε από τούς 'Ελληνας, οι όποιοι είχαν την άνοση να πιστεύουν ότι έτσι εδημοιούργησαν φίλους στη Μακεδονία, ό Σταυρίδης έκαμε δτι μπορούσε για να έξοντώση τόν έλληνισμό από την αρχαία κοιτίδα του, τη Μακεδονία.

Αλέξ. Ραγκαβής, ό θραευθείς τόν Σταυρίδη— Παρλίτσεφ, "Ελλην λόγιος και διπλωμάτης.

Όταν άργότερα ό Παρλίτσεφ έγραψε την αυτοβιογραφία του δέν έκρυψε τά αισθήματά του. 'Αντιθέτως τονίζει ότι ό πόθος του ήταν πάντα ένα δοξάζση τό Βουλγαρικό όνομα. Και σ' αυτό πραγματικά άφιέρωσε τή ζωή του, ώστε δώσει να τόν εκτιμούν και να τόν μνημονεύουν οι Βούλγαροι. 'Ετσι, ενώ μορφώθηκε στην 'Ελλάδα, μόλις πήρε τό δίπλωμα του από τό Πανεπιστήμιο τών 'Αθηνών έπήγε στην πατρίδα του 'Αχρίδα κι' άρ-

«Βούλησε λοιπόν τό κεφάλι, έτοιμη να κλάψη, και σίπασε... 'Ό αδελφός τών κακών κοριτσιών σήμασε σέ λίγο τό κεφάλι κι' άρχισε να την κυττάξη με φευκαμένα μάτια. 'Η αδελφός του δέν είχε τόσο ξανθές μπουκλες, τόσο χρυσές, ούτε είχαν ποτέ τους τόσο άμορφο μεταξωτό φάρεμα. Κύνταξε άνάμη και τόν γυνικό λαμό της που ήταν κάτασπρος σαν τόν κρινό και χωρίς να καταλαβαίνει γιατί, έννοιωθε ότι εκείνα τά ξανθά μαλλιά κι' εκείνο τό άμορφο προσώπιόν τόν τραβούσαν κοντά τους... 'Βουλησε τότε τό κεφάλι του και άδixός να έξση τί κάνει, κάλλησε τά χείλη του στο γυνικό λαμό της... 'Η Μπέμμη άνατριχάσε αστασιωμένη κι' αποτραβήχτηκε. Την ίδια στιγμή όμως είδε ότι τό πρόσωπό εκείνου ήταν κατακόκκινο κι' ότι είχε μία παράξενη έκφραση. Κοκκίνισε λοιπόν κι' εκείνη και τά γαλανά μάτια της πλημμύριζαν από τά δάκρυα. Πήν προφτάσει όμως να φύγη, ό αδελφός τών κακών κοριτσιών τής έβαλε κάτι γογγύρα στο χέρι κι' έπειτα τρέχοντας χάθηκε πίσω από τό φράχτη... 'Η Μπέμμη άνοιξε τότε τό χέρι της κι' είδε να λάμπη μέσα στη φούχτα της ένα νόμισμα άσημένιο...

χως άγριο διωγμό εναντίον τών 'Ελλήνων. 'Ιδού τί γράφει για τό Σταυρίδη— Παρλίτσεφ, σε μία του μελέτη, δημοσιευθείσαν από όλίγου καιρού στην έφημερίδα «Βουλγαρία», ένας από τούς καλύτερους λογιούς τής Βουλγαρίας, ό Νικόλαος Ντοντσέφ :

«Ό Γρηγόριος Παρλίτσεφ, μορφή φρατεινή κι' ευγενική, διακρίνεται άνάμεσα στους πλέον διακεκριμένους πρωτοπόρους του κινήματος στην Δυτική Μακεδονία. Καταγόμενος από πτωχή βουλγαρική οικογένεια τής 'Αχρίδας, άφου τέλειωσε, έπειτα από μεγάλες στερήσεις, τις σπουδές του στο σχολείο του χωριού του (του έλληνικού βέβαια, γιατί δέν ήταν τότε βουλγαρικά σχολεία εκεί) διωρίστηκε πρώτα δάσκαλος στα Τίρανα όπου πέρασε αρκετά χρόνια. 'Αλλά σπρωγμένος από την άκράτητη έπιθυμία να εξακολουθήση τις σπουδές του, παράτησε τή διδασκαλία και με τις φτωχικές οικονομίες που είχε μαζέψει έφυγε για τās 'Αθήνας κι' ενεγράφη φοιτητής της ιατρικής στο Πανεπιστήμιο τής ελληνικής πρωτεύουσής. 'Εκεί έλαμψε τό ποιητικό του άστρο» !...

Εδώ ό Ντοντσέφ διηγείται τή θράβευσή του Σταυρίδη και τό έπειστικό του με τόν Όρφανίδη και προσθέτει τό άπόσπασμα ενός άρθρου που εδημοσίευσε τότε ό διεθυντής τής έφημερίδος «'Ελλάς»— ό Λεβίδης— και τό όποιο μεταξυ τών άλλων γράφει ότι «ό κ. Όρφανίδης—δέν πρέπει να λησμονή, ότι θεωρούμε τούς Βουλγάρους ως αδελφούς και εκείνοι δε επίσης τρέφουν τά ίδια αισθήματα για τούς 'Ελληνας» !

«Δυστυχώς, συνεχίζει ό Ντοντσέφ, ή καρπία εναντίον τού Σταυρίδη, ή συκοφαντική και άνάξια, εκ μέρους τού Όρφανίδη εθραυθείσε στο τέλος. Τά αισθήματα συμπαιθείας που είχε δείξει ή αθηναϊκή κοινωνία στον νέο στεφανωμένο ποιητή, ψυχράθηκαν, σε τέτοιο βαθμό, ώστε ό Παρλίτσεφ άναγκάστηκε, με πικρία του, να εγκαταλείψη τό ιερό έδαφος τής κλασσικής 'Ελλάδος». 'Αλλά ό Ντοντσέφ δέν λέει την άλήθεια. Ό Σταυρίδης έφυγε από την 'Ελλάδα εξ αιτίας τής πικρίας που δοκίμασε. 'Η άλήθεια είναι ότι άφου τέλειωσε τις σπουδές του και πήρε τό δίπλωμά του δέν είχε κανένα πλέον λόγο να μένη στην 'Ελλάδα, και έφυγε για να πραγματοποιήση τό όνειρο τής ζωής του, τό διάωμο δηλαδή κατά τών 'Ελλήνων από τη Μακεδονία.

Μόλις έφτασε στην 'Αχρίδα ό Σταυρίδης άρχισε άμέσως τή σατανική του δράση. Παλεύει με όλη τή λύσσα θηριού εναντίον τού έλληνισμού και θέλει να συντρίψη τά δύο μεγάλα όπλα με τά όποια ό έλληνισμός κατώρθωσε να ζήση μέσα σ' αιώνας δουλείας : τή γλώσσα και την εκκλησία. Καταγγέλει λοιπόν και συκοφαντεί στους Τούρκους κάθε τί που κάνουν οι 'Ελληνας. Γίνεται για μία στιγμή τό όργανο τής Τουρκίας, για να ύπηρετήση, όχι την Πύλη, αλλά τή Βουλγαρία.

Και τά σατανικά σχέδιά του έπιτυγχάνουν. Σ' όλα τά σχολεία τής 'Αχρίδας καταργείται ή διδασκαλία τής ελληνικής και εισάγεται ή βουλγαρική γλώσσα. 'Ακόμα και στις εκκλησίες κατώρθωσε να μη γίνεται ή λειτουργία ελληνικά, αλλά βουλγαρικά. Οι άγώνες του αυτοί εκόσπισαν μεγάλους κόπους στον Σταυρίδη— Παρλίτσεφ. Κι' όταν ή Βουλγαρία γίνεκε έλεύθερο κράτος πληρώθηκε πειλά τούς κόπους και τις ύπηρεσίες που έπρόσφερε στην πατρίδα του. Τόν διάωσαν δάσκαλο σε διάφορα σχολεία, όπου έδίδασκε γι' αρκετό καιρό. 'Επειτα τόν έκαμαν διεθυντή τής 'Εθνικής Βιβλιοθήκης τής Σόφιας. Κι' έπέθανε γεμάτος τιμές τό 1893.

Ποιος λοιπόν είχε δικιο, ό Ραγκαβής, που για να περιάξη τό συνάδελφό του καθηγητή και ποιητή Όρφανίδη εθραυθείσε ένα Βούλγαρο, ό όποιος έγραψε ένα τόσο άπαύσιο ποίημα, ή ό Όρφανίδης που τόν γνώριζε από τότε πολύ καλά, που ήξερε τί έκανε στην ελληνική πρωτεύουσα και τόν αποκάλεσε έποτε κατώτατος ; Για ειλωνεία σώζεται τό εικαριστήριο που έστειλε ό Παρλίτσεφ στο Πανεπιστήμιο 'Αθηνών, όταν πήρε τό θραβείο και τό όποιο ύπόγραψε ό διάσπας τού έλληνισμού στη Μακεδονία : «Σ τ α υ ρ ί δ η ς, Β ο υ λ γ α ρ ο ς φ ι λ έ λ λ η ν ς». Αυτός ήταν ό περιφέρμος κομματοζής Σταυρίδης— Παρλίτσεφ, τόν όποιον εθραυθείσαν οι 'Ελληνας σοφοί από 70 έτών, για ένα πανάθλιο ποιητικό του κατωσκεύασμα.